

FOCUS OP VROUWEN

NIEUWSBRIEF AMNESTY INTERNATIONAL VROUWENRECHTENTEAM

IN 'T KORT

De voorbije maanden vormden een hoogtepunt voor wie van zomerfestivals houdt. Zo ook voor het vrouwenrechtenteam van Amnesty International. Het is intussen immers een traditie geworden dat het team actie voert op de standenmarkt van het Sfinksfestival. Dit jaar werden festivalgangers gemobiliseerd om steun te verlenen aan vrouwen die slachtoffer werden van seksueel geweld in Colombia, een thema dat reeds het hele jaar samen met het Colombiateam in de kijker gezet wordt.

Grote evenementen waar vele mensen samen zijn, vormen een ideale gelegenheid om aandacht te vragen voor vrouwenrechten. Dit geldt bij uitstek voor de Olympische Spelen. Des te meer daar dergelijke grote sportevenementen zelf een grote impact hebben op de mensenrechten. En niet altijd in de positieve zin.

Verder belichten we de rol die vrouwen kunnen spelen in het aanpakken van verschillende ongelijkheden. Vrouwen kunnen de missing link vormen in het probleem dat Roma ervaren met het vinden van leefbare huisvesting. De 'Internationale Conferentie voor Bevolking en Ontwikkeling' in 1994 en het bijhorende Programme of Action zetten seksuele en reproductieve rechten wereldwijd op de agenda. Twintig jaar na de implementatie moeten meisjes en vrouwen kunnen deelnemen aan de herziening van het programma. En in Saudi-Arabië lanceerden vrouwen zelf de internetcampagne 'Women 2 Drive' om te protesteren tegen het rijverbod voor vrouwen.

Tot slot geven we een toelichting bij de documentaire 'Femme de la rue' die handelt over seksisme op straat in sommige Brusselse wijken, en die heel wat opschudding veroorzaakte.

Anke Van Vossele

Verband tussen sport en vrouwenrechten?

© Amnesty International

De Olympische Spelen in Londen hebben nog maar eens aangetoond in welke mate grote sportmanifestaties tot de verbeelding spreken. Sport is universeel en cultuuroverstijgend, en heeft de capaciteit mensen te inspireren en samen te brengen. De balans is echter niet enkel positief. Sportevenementen kunnen stereotiepen en discriminatie tegengaan, bijvoorbeeld door minderheidsgroepen of gemeenschappen in een positief daglicht te stellen, maar ze kunnen deze ook in de hand werken.

De impact van grote sportevenementen op mensenrechten is aanzienlijk, zo verklaarde Peter Frankental, verantwoordelijk voor Bedrijven en Mensenrechten bij Amnesty UK, tijdens zijn presentatie voor het Europese Parlement op 9 juli. Zo ook op vrouwenrechten. Toenemende bewijzen tonen aan dat ze geweld tegen vrouwen in de hand kunnen werken, en dit op drie terreinen. Ten eerste verklaarde het Engelse Ministerie van Justitie dat er een duidelijk verband bestaat tussen huiselijk geweld en grote sportevenementen, zoals de FIFA Wereldbeker in 2006 en de

Sydney Olympics in 2000. Daarnaast leiden ze tot een toename in de vraag naar betaalde seks door bezoekers, medewerkers en atleten. Deze context werkt vrouwenhandel en misbruik in de hand. Tot slot gaf het IOC in een verklaring in 2007 toe dat seksuele aanranding en misbruik van vooral jonge vrouwelijke atletes door personen uit hun entourage een punt van bezorgdheid vormen.

Momenteel bestaan er te weinig mechanismen die deze mensenrechtenschendingen kunnen tegengaan. Wanneer de planning, financiering, organisatie en marketing van grote sportevenementen in lijn gebracht worden met internationale mensenrechtenstandaarden, kunnen ze niet enkel een bron van entertainment en ontspanning vormen, maar ook een belangrijke vooruitgang betekenen voor de mensenrechten. Amnesty roept de Europese Unie dan ook op om mensenrechten te promoten en mainstreamen in haar sportbeleid.

Anke Van Vossele

Een thuis voor Roma-vrouwen en hun gezinnen

Roma vormen de grootste etnische minderheid in Europa, maar toch lijken ze niet te bestaan. De levenssituatie van vele Roma-gezinnen is erbarmelijk, waardoor Roma-vrouwen hun kinderen in uiterst moeilijke omstandigheden moeten grootbrengen. In vergelijking met de gemiddelde European, kampen de Roma met een slechtere gezondheid. Ook hun opleidingsniveau ligt beduidend lager, wat hun kansen op de arbeidsmarkt sterk reduceert. In dit artikel belichten we vooral de problematiek van de huisvesting bij Roma.

Een behoorlijk deel van de Roma-populatie leeft in Centraal- en Oost-Europa in de meest penibele omstandigheden. Soms is er zelfs sprake van segregatie, waarbij de Roma in afzonderlijke buurten worden ondergebracht. De gezinnen krijgen vaak geen eerlijke kans op de huizenmarkt. Maar doordat 70 percent van hen niet weet dat er antidiscriminatiewetten bestaan, wordt er weinig aan gedaan. Sommigen zien dan ook geen andere optie dan in illegale kampen te leven, vaak zonder elektriciteit en stromend water. Ze leven met de constante angst om van de ene dag op de andere uitgezet te worden. Ook Roma die er wel in slagen om een huurwoning te bemachtigen, worden soms gedwongen uit hun huis gezet. Vaak krijgen ze geen waarschuwing bij voorbaat, treedt de politie gewelddadig op en wordt een deel van hun persoonlijke spullen vernield. Het mag dan ook niet verwonderlijk zijn dat sommige Roma-vrouwen op zoek gaan naar een betere toekomst. En die hopen ze in landen zoals België te vinden. Hoewel Roemenië nu lid is van de EU, kunnen Roma-gezinnen toch niet zo maar in ons land komen werken. Er gelden immers overgangsmaatregelen, waardoor een ar-

beidskaart verplicht is. De Roma huren vaak woningen van de laagste kwaliteit en zijn slachtoffer van huisjesmelkers. Een alternatief is er zelden, omdat eigenaars vaak weigeren om hun woning te verhuren aan Roma. Wanneer een woning huren geen optie is, dan zien sommigen geen andere uitweg dan een pand te kraken. Nog anderen kopen een eigen woning aan, maar belanden in torenhoge schulden. De minst gelukkigen vinden we terug aan het treinstation in Brussel-Noord.

Gelukkig wordt er ook actie ondernomen. Zo ging de EU in 2010 akkoord om het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling ook voor huisvestingsprojecten voor Roma te gebruiken. Ook België bleef niet op zijn lauweren rusten en werkte een nationale strategie uit voor de integratie van Roma. In Brussel werden gezinnen ondergebracht in opgefriste gebouwen, die lange tijd verwaarloosd waren geweest. In Vlaanderen zouden de Roma op de hoogte worden gebracht van de mogelijkheid om huurwaarborg te verkrijgen

via het OCMW. Ook met huisjesmelkers zou de strijd worden aangegaan en de realisatie van woonwagenterreinen zou voor 90 percent gesubsidieerd worden. Maar om op lange termijn voor verbetering te zorgen, is meer nodig. Vrouwen kunnen wel eens de missing link vormen. Vaak worden ze op jonge leeftijd uitgehuwelijkt en haken ze af op school. Investeren in onderwijs, zeker voor meisjes, kan de weg openen naar verbetering. Zij kunnen de hefboom zijn om hun gezin uit de armoede te tillen. Maar om dit te verwezenlijken zal een aangepaste pedagogiek nodig zijn en is taalstimulatie essentieel. Persoonlijke ontwikkelingsprojecten blijken alvast een succes te zijn.

Maar ook wij allen spelen een niet te onderschatten rol. Er moet een einde worden gemaakt aan de discriminatie van de Roma en hier kunnen wij allemaal een steentje aan bijdragen. Amnesty gaat alvast de strijd aan! En jij?

Debby Van Paesschen

© Amnesty International

Amnesty International Vlaanderen @ Sfinks

© Amnesty International

Op 27, 28 en 29 juli was Amnesty International aanwezig op Sfinks in het kader van onze actie “een boon voor vrouwenrechten” voor de slachtoffers van seksueel geweld in Colombia. De driedaagse actie was een groot succes. Er werden een duizendtal handtekeningen verzameld.

Een tijdje geleden besloten het “Co-

lombia-team” en het “vrouwenrechten-team” van Amnesty de handen in elkaar te slaan en een gezamenlijke actie op te richten voor de slachtoffers van seksueel geweld in Colombia. Met deze actie willen we gerechtigheid eisen voor alle vrouwen en meisjes die slachtoffer zijn van seksueel geweld in deze 45-jaar durende burgeroorlog.

Met een groot aantal vrijwilligers trokken we met een petitie naar het Sfinks festival voor onze vrouwenrechten-actie. We hadden een gezellige staanplaats op de Sfinks markt, waar er, zoals altijd, een heel gemoedelijke sfeer hing. Om de kinderen te amuseren terwijl wij de nodige uitleg aan de ouders verschaften, hadden we een ballenkraam geïnstalleerd. De blikken waren versierd met welbekende slechteriken zoals de Daltons, Cruella de Vil en Safar. Op de ballen kleefde er een etiket met daarop gerechtigheid, waarheid en herstel. Een snoepje kregen ze achteraf als beloning onder het motto “deelnemen is belangrijker dan winnen”. De aandacht en interesse voor onze campagne was groot en dit bij een zeer gevarieerd publiek. Een Colombiaanse vrouw die extra kaartjes vroeg voor al haar Colombiaanse vriendinnen om op te sturen naar de president van Colombia. Een man die zelfs nog extra informatie vroeg om iets te kunnen doen als leerkracht. Groepjes tieners die massaal de petitie tekenden. Gezinnen waarbij de kinderen zich amuseerden met ons ballenkraam.

Tijdens deze driedaagse op Sfinks hebben we een duizendtal handtekeningen verzameld bij alle leeftijdscategorieën. We hebben mensen meer bekend kunnen maken met onze actie en waar wij als Amnesty International voor staan. We hebben mensen kunnen overtuigen dat die ene handtekening of brief voor sommige mensen een wereld van verschil kan maken. Het was dus een geslaagde actie op het Sfinks festival.

Stefanie Gryson

Seksuele en reproductieve rechten verwezenlijken

In 1994 werden het recht van vrouwen en meisjes om zelf over hun seksualiteit, eventuele zwangerschappen en moederschap te beslissen – dat reeds in verschillende nationale mensenrechtenverdragen werd opgenomen – herbevestigd op de Internationale Conferentie voor Bevolking en Ontwikkeling (International Conference on Population and Development – ICPD) in Caïro, Egypte.

Het ICPD is verantwoordelijk voor een fundamentele verandering in de opvattingen van beleidsmakers wereldwijd over hoe het bevolkings- en ontwikkelingsbeleid geformuleerd en geïmplementeerd moet worden. In het kader daarvan bereikten 179 landen een consensus om het *Programme of Action* te implementeren.

Het *Programme of Action* benadrukt het belang van de garantie dat zowel mannen als vrouwen, alleen of als koppel, zelf kunnen beslissen of, wanneer en hoeveel kinderen ze willen en dat ze goed geïnformeerd worden om daar de juiste keuze in te maken.

In 1999, 2005 en 2009 werd het *Programme of Action* door de VN herzien en daaruit bleek telkens dat er al belangrijke stappen in de goede richting waren gezet, maar dat het streefdoel nog lang niet bereikt was en dan vooral op vlak van seksuele en reproductieve rechten.

Hoewel seksuele en reproductieve gezondheidsdiensten en -centra cruciaal zijn voor vrouwen en meisjes, zijn ze op heel wat plaatsen in de wereld nog niet aanwezig of ontoegankelijk voor vrouwen en meisjes. Lokale regeringen geven hier vaak geen prioriteit aan of pakken de onderliggende discriminatie en ongelijkheid niet voldoende aan.

Naast het toegankelijk maken van gezondheidsdiensten zijn het stoppen van seksueel geweld, gedwongen huwelijken en zwangerschappen op zeer jonge leeftijd even belangrijk voor vrouwen en

meisjes om ervoor te zorgen dat ze hun seksuele en reproductieve rechten ten volle kunnen uitoefenen. Ook opleiding en alfabetisme, de nood aan contraceptieve middelen beantwoorden, het reduceren van sterftes in het kraambed, veilige abortussen, het neerhalen van stigma's rond seksuele geaardheid en de preventie van en controle over HIV/aids staan vermeld als doelstellingen in het *Programme of Action*. Tenslotte is er ook de straffeloosheid die grondiger moet worden aangepakt. In vele landen is er namelijk geen gestructureerde manier om een klacht in te dienen wanneer diensten en informatie over seksuele en reproductieve gezondheid geweigerd worden.

Tussen 2011 en 2015, 20 jaar na de implementatie van het *Programme of Action*, is het Bevolkingsfonds van de Verenigde Naties (United Nations Population Fund – UNFPA) door de Algemene Conferentie van de Verenigde Naties aangesteld om de implementatie van het *Programme of Action* grondig te herzien. Er zal een wereldwijd onderzoek ingesteld worden, waarbij de

mensenrechten als ruggengraat moeten fungeren. Het is belangrijk dat deze herziening niet louter op een technocratisch niveau wordt gedaan, maar dat ook vrouwen en meisjes hier op een betekenisvolle manier aan kunnen deelnemen.

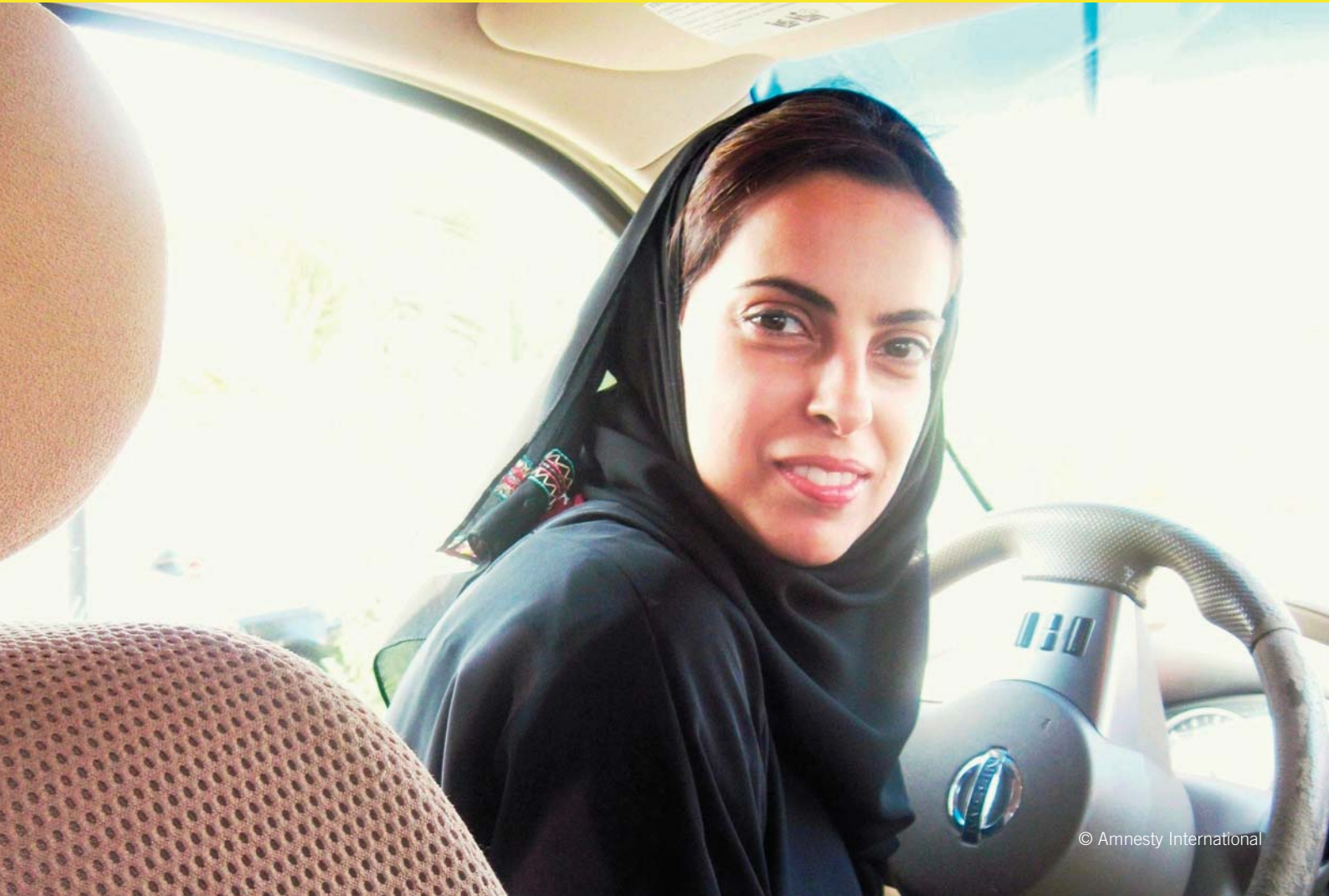
Het is bewezen dat in landen waar ook vrouwen deelnemen aan de beleidsvorming, de gezondheidssector toegankelijker is voor vrouwen dan in landen waar vrouwen niet in de regering zitten. Deze herziening, 20 jaar na de ICPD in Caïro, moet leiden tot een effectieve verantwoording en een kader waarbinnen de vooruitgang in de implementatie van het *Programme of Action* minutieus kan worden opgevolgd. Hierbij moeten de mensenrechten centraal staan en moeten hulpmiddelen worden voorzien voor mensen wiens seksuele en reproductieve rechten geschonden worden. Vrouwen en meisjes moeten in staat zijn om hun regeringen aan de tand te voelen over schendingen van deze seksuele en reproductieve rechten.

Eva Zobell

(Bron: UNFPA - <http://icpdbeeyond2014.org>)

Saoedi-Arabië: vrouwen rijden op weg naar meer vrijheid

© Amnesty International

Vrouwen mogen in Saoedi-Arabië niet rijden. Sinds vorig jaar wordt er campagne gevoerd om dit te veranderen: hiervoor kruipen steeds meer Saoedische vrouwen achter het stuur.

Sinds maart 2011 is de Saoedische bevolking het slachtoffer van een nieuwe golf van onderdrukking. Deze wordt gerechtvaardigd door de overheid in de naam van de veiligheid. In Saoedi-Arabië geeft de grondwet bijna alle macht aan de koning. Ze beperkt in grote mate alle vormen van politieke dissidentie en de vrijheid van meningsuiting. De 27 miljoen bewoners beschikken niet over onafhankelijke politieke instellingen. Politieke partijen en vakbonden worden niet getolereerd. De media zijn ook ernstig beperkt en mensen die andere meningen uiten ten opzicht van

de overheid (politieke critici, bloggers, academici) worden gearresteerd en gevangengenomen.

Op 3 juli 2011 werden bijvoorbeeld twee vrouwen, Rima bint Abdul Rahman al-Jareesh en Sharifa al-Saga'abi, gearresteerd tijdens een betoging voor het ministerie van Binnenlandse Zaken in Riyadh. Ze verbleven twee dagen in de gevangenis van Qasim in Buraydah, in het Noorden van Riyadh. Ze behoorden tot een groep van ongeveer 25 vrouwen, 15 mannen en 6 kinderen die een eerlijk en publiek proces vroegen voor hun familieleden. Deze familieleden verblijven in sommige gevallen al meer dan 10 jaar in de gevangenis, zonder aanklacht noch proces. Daarnaast werden nog 13 andere vrouwen en 5 kinderen

gearresteerd maar kwamen al snel vrij, nadat ze een document ondertekend hadden waarin ze verklaarden dat ze niet meer zouden betogen. Zowel Rima als Sharifa hadden vroeger petitieën ondertekend voor een hervorming van het land. Protesten die in de voorgaande jaren plaatsvonden in Saoedi-Arabië werden op dezelfde manier onderdrukt. De Arabische lente in 2011 heeft als katalysator gewerkt en oproepen van vrouwenrechten-activisten kracht bijgezet. In september 2011 heeft de koning een kleine maar welgekomen stap gezet: vanaf 2015 mogen vrouwen stemmen bij de gemeenteraadsverkiezingen – de enige publieke stemming in het land – en zich ook voor deze verkiezingen kandidaat stellen. Ze kunnen ook benoemd worden in de

belangrijke Shura Raad die de koning adviseert. Ook heeft het koninkrijk begin juli 2012 laten weten dat twee Saoedische vrouwen mogen deelnemen aan de Olympische Spelen in Londen. Ondanks deze vooruitgang moeten activisten voor vrouwenrechten blijven vechten om een einde te maken aan de bestaande genderdiscriminatie, zowel in de wetgeving als in de praktijk. Vrouwen mogen bijvoorbeeld nog altijd niet reizen, een betaalde job uitoefenen, in het hoger onderwijs stappen of trouwen zonder de toelating van een mannelijke voogd. Daarboven kunnen Saoedische vrouwen die getrouwd zijn met buitenlanders hun nationaliteit niet doorgeven aan hun kinderen, terwijl dit wel het geval is voor mannen. Ook op het vlak van sport is er sprake van discriminatie: miljoenen meisjes mogen nog steeds niet sporten in Saoedische scholen. Vrouwen mogen geen teamsport uitoefenen en de toegang tot sportfaciliteiten is hun verboden. Daarnaast is ook huiselijk geweld wijdverspreid in Saoedi-Arabië.

Met een auto rijden is simpelweg verboden voor vrouwen in Saoedi-Arabië. In 1990 stapten ongeveer veertig vrouwen in een twaalfstal wagens en reden als protest tegen het rijverbod rond in Riyadh. Hun actie werd onder dwang stopgezet. Sommigen werden verbannen van de werkvloer of werden voor jaren veroordeeld in religieuze preken en sociale kringen. Als gevolg werd een fatwa uitgeroepen door de Grote Moefti – de hoogste religieuze autoriteit in Saoedi-Arabië – tegen vrouwen die rijden. De minister van Binnenlandse Zaken publiceerde ook een formele richtlijn die rijden voor vrouwen officieel verbiedt.

In 2011 lanceerde een groep vrouwelijke activisten de internet campagne “Women2Drive” uit protest tegen het rijverbod. Vrouwen met een internationaal rijbewijs werden gevraagd om te rijden vanaf 17 juni. Amnesty International heeft op die dag een brief verstuurd aan Koning Abdullah met de vraag een einde te maken aan het discriminerende rijverbod. Meer dan 20.000 mensen wereldwijd hebben de campagne gesteund en actie gevoerd. Tal van Saoedische vrouwen namen deel aan de campagne en kropen achter het stuur. Velen maakten een filmpje van zichzelf en postten dat op YouTube. Sommigen werden gearresteerd en moesten

een verklaring ondertekenen dat ze niet meer zouden rijden. In september 2011 werd één vrouw veroordeeld tot 10 zweepslagen maar het vonnis werd uiteindelijk vernietigd in april 2012.

“Het is allemaal goed en wel om uiteindelijk vrouwen de toelating te geven om te stemmen, maar zolang ze nog steeds straffen als zweepslagen riskeren omdat ze proberen hun vrijheid van beweging uit te oefenen zijn de ‘hervormingen’ van de Koning toch echt beperkt” zegt Philip Luther, directeur van het Midden-Oosten en Noord-Afrika Programma van Amnesty International.

“Het is zeer ironisch dat Saoedi-Arabië, een land dat brandstof levert aan miljoenen automobilisten over de hele wereld, de helft van haar eigen bevolking verbiedt om te rijden”.

“Koning Abdullah moet eens en voor altijd dezelfde rijrechten aan vrouwen geven als aan mannen en ervoor zorgen dat de autoriteiten geen vrouwen arresteren en straffen alleen omdat ze zich achter het stuur van een auto bevinden.”

Verschillende vrouwen hebben ook in 2012 een klacht ingediend omdat de verkeershandhaving instanties weigerden om hen een lokaal rijbewijs te geven. Tot nu toe werd er geen oordeel uitgesproken.

De campagne heeft gezorgd voor een nieuwe kijk op het rijverbod maar is er tot nu toe niet in geslaagd om het te laten vernietigen. Toch heeft het belangrijke consequenties voor vrouwenrechten in Saoedi-Arabië. Steeds meer mannen en vrouwen vinden het rijverbod onterecht, onder andere omwille van de zwakke argumenten van de overheid die gebaseerd zijn op een interpretatie van de Shari’a en de Saoedische waarden. Het afschaffen van het rijverbod voor vrouwen zou een eerste stap kunnen betekenen en de weg kunnen vrijmaken voor andere veranderingen in de strijd tegen genderdiscriminatie in de Saoedische maatschappij.

“Saoedi-Arabië heeft te lang vrouwen behandeld als tweederangs burgers in zoveel belangrijke aspecten van het leven”, zegt Philip Luther. “Over de hele wereld zitten actievoerders op de passagiersstoel en juichen ze Saoedische vrouwelijke bestuurders toe op weg naar de overwinning.”

Noëlle Michel

Stuur een brief naar:

Ayatollah Sadegh Larijani (care of)
Public relations Office
Number 4, 2 Azizi Street
Vali Asr Ave., above Pasteur Street
intersection Teheran
Islamic Republic of Iran
E: info@dadiran.ir (Subject line: FAO
Ayatollah Larijani)
Post: Prijs per stuk 1.29€,
prijs per volumeaankoop 1.19€

Kopie naar:
Ambassade Iran
Ambassadeur Mahmoud Barimani
F.D. Rooseveltlaan 15
1050 Brussel
F: +32 2 762 55 49
E: secretariat@iranembassy.be
Post: Prijs per stuk 0.75€,
prijs per volumeaankoop 0.65€

Eventuele antwoorden graag aan
Amnesty International bezorgen.
Meer schrijfacties op:
www.amnesty.be/schrijfacties

Shiva Nazar Ahari, lid van het verboden Committee of Human Rights Reporters, werd in december 2009 gearresteerd omwille van enkele kritische online artikels. Shiva werd twee maanden lang in een isoleercel opgesloten waarin ze haar armen en benen niet kon bewegen. In september 2010 werd ze op borg vrijgelaten na het betalen van een boete van 500.000 dollar. In januari 2011 kreeg ze eindelijk haar straf te horen. Ze werd veroordeeld tot 4 jaar cel. Mogelijk krijgt ze ook 74 zweepslagen of een extra boete als straf. Shiva is momenteel vrij op borg en wacht tot haar gevangenisstraf begint.

Amnesty beschouwt Shiva als gewetensgevangene, veroordeeld enkel en alleen omwille van het vreedzaam uiten van haar mening. Schrijf voor 1 december een beleefde brief naar de Iraanse autoriteiten en vraag om Shiva's zaak opnieuw te bekijken en haar niet naar de gevangenis te sturen. Het Committee of Human Rights Reporters moet wettelijk erkend worden en de leden mogen niet meer geïntimideerd of lastiggevalen worden omwille van hun mensenrechtenwerk.

VOORBEELDBRIEF

(plaats, datum)

Your Excellency,

Please allow me to raise my concern about the case of Shiva Nazar Ahari, a member of the Committee of Human Rights Reporters, who was sentenced to a 4 year prison term. I call on you not to imprison Shiva Nazar Ahari as she would be a prisoner of conscience, held solely for the peaceful exercise of her right to freedom of expression and association.

I call on the Iranian authorities to review the case against Shiva Nazar Ahari sentenced to prison terms for her peaceful human rights activities with a view to overturning her conviction and sentence.

I also call on you to uphold the UN Declaration on Human Rights Defenders, which protects human rights defenders from violence or threats as a result of their work, including by granting the CHRR legal recognition as an NGO and ensuring that no members of CHRR are exposed to intimidation, harassment or any form of reprisals for their peaceful human rights work.

Yours sincerely,

Femme de la rue

FEMME DE LA RUE

RITS-studente Sofie Peeters maakte een eindwerk en niet zomaar een eindwerk, maar eentje dat zeer veel controverse veroorzaakte. Het handelt over seksisme op straat in Brussel en is getiteld "Femme de la rue".

Het opzet was simpel: je neemt een verborgen camera, je loopt een namiddag door de Anneessenswijk in Brussel en je hebt "Femme de la rue". De documentaire geeft een pijnlijk beeld van de realiteit in sommige Brusselse wijken, hoe het is om als vrouw over straat te wandelen. Opmerkingen die gaan van "dag schatje, hoe gaat het" tot "wat is je prijs" of "vuile hoer" of nog erger "moest ik kunnen, zou ik hem erin steken". Op de vraag of zij de enige is met dit probleem geven de vele aanvullende getuigenissen het antwoord: het is geen alleenstaand feit. Meisjes die zich anders gaan kleden om minder op te vallen, bepaalde straten gewoon mijden, hoofdtelefoon gebruiken om het niet meer te horen en ten slotte gewoon verhuizen omdat ze het zo beu zijn. Sofie Peeters gaat na bij de mannen die haar achterna roepen waarom ze dit doen, ze krijgt antwoorden als de tijd passeren, een meisje zoeken voor 2, 3

dagen om er mee te doen wat ze willen, machocultuur. De oplossingen die deze mannen geven, zoals een nepring dragen om een "getrouwde vrouw" te zijn, hoofdtelefoon opzetten of zwijgen en niet reageren, leggen de verantwoordelijkheid van hun gedrag bij vrouwen. Het is duidelijk dat vrouwen zich maar moeten aanpassen, zij maken alvast geen aanstalten om het te doen. Sofie concludeert met de vraag hoe wij kunnen gerespecteerd worden als we constant worden afgebeeld als een opblaaspop. Dan stel ik me de vraag of ze de verantwoordelijkheid niet terug bij ons vrouwen legt.

Ze eindigt met de woorden dat bij elke optie die ze op dit moment voor haarzelf ziet, verhuizen, negeren of blijven en aanpassen, ze toegeeft aan deze cultuur. Gedragsverandering van deze mannen is jammer genoeg niet één van de opties die ze op korte termijn verwacht.

De documentaire kan je bekijken op de website van Canvas.

Stefanie Gryson

Focus op vrouwen is een driemaandelijke nieuwsbrief van het Amnesty International Vrouwenrechtenteam. De ingenomen standpunten vertegenwoordigen niet noodzakelijk de standpunten van Amnesty International.

REDACTIE:

Anke Van Vossle (eindredactie),
Debby Van Paesschen, Eva Zobell,
Noëlle Michel, Stefanie Gryson.

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Karen Moeskops
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen

VORMGEVING:

Danny Wyts - Drukkerij WAG

REDACTIEADRES:

Amnesty International Vlaanderen vzw
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen
T: 03 271 16 16
F: 03 235 78 12
E: annemie_vanuytven@hotmail.com
W: www.amnesty.be

Wil je de Focus op Vrouwen gratis ontvangen?
Contacteer dan Kris Laurijssen via
03 271 16 16 of mail je volledige thuisadres
naar KrisL@aivl.be

Wil je graag een elektronische versie van
Focus op Vrouwen in je mailbox ontvangen?
Surf naar www.amnesty.be/vrouwen en schrijf
je in.

Amnesty International is een wereldwijde
onafhankelijke en onpartijdige organisatie die
de naleving van alle mensenrechten nastreeft
door onderzoek en actie.

Onze activisten worden gedreven door
verontwaardiging over ernstige mensen-
rechtenschendingen en door hoop op een
wereld waarin alle mensenrechten werkelijk-
heid zijn voor alle mensen.

Giften zijn welkom op rekeningnummer
BE25 0000 0000 8282. (nieuw IBAN num-
mer) Giften vanaf 40 euro op jaarbasis zijn
fiscaal aftrekbaar. Meer info over hoe je
Amnesty International kan steunen, lees je op
www.amnesty.be/steunons.

